

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. L. P.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č.j. JMK 9650/2019, sp. zn. S-JMK 1343/2019/OD/No

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 1. 2019, č.j. JMK 9650/2019, sp. zn. S-JMK 1343/2019/OD/No, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č.j. JMK 9650/2019, sp. zn. S-JMK 1343/2019/OD/No (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy, ze dne 23. 11. 2018, č. j. OD-ČJ/163260-18/PIM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 4. 2018 kolem 8.32 hod. při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla na pozemní komunikaci III. třídy č. 3945 v obci Střelice, na ul. Ant. Smutného, u domu č. p. 50, ve směru jízdy na obec Nebovidy, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou na 50 km/h, neboť byla vozidlu řízenému žalobcem naměřena rychlost 66 km/h. Po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Za spáchání přestupku, tj. překročení nejvyšší povolené rychlosti o 13 km/hod, byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí přezkoumal podle § 98 správního řádu a neshledal jeho nepřezkoumatelnost. Shrnul průběh předcházejícího řízení, v němž neshledal pochybení. V rámci posouzení souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a má oporu v podkladech rozhodnutí (přestupkové jednání žalobce je doloženo zejména výstupem z rychloměru, poukázal též na oznámení o přestupku a úřední záznamy).
4. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že měřicí zařízení (radarovým měřičem RAMER10 C, ověřeným v souladu se zákonem o metrologii) nastavil k tomu proškolený policista, odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a zde uvedenou judikaturu vztahující se k měření rychlosti silničními radarovými rychloměry. Návrhy žalobce na doplnění dokazování shledal žalovaný nedůvodnými, resp. nadbytečnými s odůvodněním, že na snímku se vozidlo nachází v radarovém svazku, nenachází se zde žádné jiné vozidlo, registrační značka vozidla je čitelná. S písemností obsahující snímek s radarovým svazkem se žalobce seznámil. V řízení nevyvstaly pochybnosti o tom, že by měřicí zařízení nefungovalo správně z toho důvodu, že by nebyla prováděna jeho údržba v souladu s návodem k obsluze.
5. K další odvolací argumentaci žalovaný mj. uvedl, že měřicí zařízení v automatizovaném režimu zaznamená překročení rychlosti bez zásahu obsluhy, proškolený policista tedy mohl být současně řidičem vozidla. Pozadí na snímcích z časů 8.17 a 8.32, kdy bylo zjištěno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, je mírně posunuté z logického důvodu – po zjištění prvního překročení nejvyšší dovolené rychlosti musela hlídka vozidlo zastavit a poté se na místo měření vrátit. Žalovaný rovněž odkázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přestupků spočívajících v nejvyšší dovolené rychlosti a potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí o naplnění

formálních i materiálních znaků přestupku. Pokutu uloženou na samé dolní hranici zákonné sazby pokuty pak žalovaný vyhodnotil jako adekvátní.

II. Žaloba

6. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V žalobě namítal následující pochybení:
7. a) Neprokázaní formálních znaků přestupku. Žalobce má za to, že se v době údajného přestupku naměřenou rychlostí nepohyboval. Rozporuje přesnost měření měřicího zařízení RAMER10 C, výrobní číslo 15/0227, a to na základě rozporů v záznamech o přestupku pořízených posádkou vozidla dne 4. 4. 2018 v době okolo 8.30 hod v obci Střelice, dále na základě neprováděné údržby měřicího zařízení požadované Návodem k obsluze R311 063X CZ, vydání 17.9.2015, revize 17.9.2015 (dále jen „Návod k obsluze“), a také na základě prokázané manipulace s měřicím zařízením (nesprávné nastavení měřicího zařízení, pravděpodobně provedené nekvalifikovanou osobou). K tomu žalobce odkázal na dokumenty získané přímo od Policie ČR (dále jen „policie“), které správnost manipulace s měřicím zařízením a kvalifikaci příslušné osoby provádějící tuto manipulaci, důvodně zpochybňují.
8. Žalobce si vyžádal od policie zaslání kompletní elektronické informace z výstupu silničního radarového rychloměru RAMER10 C, v. č. 15/0227, a to snímek č. 3488 ze dne 4. 4. 2018 v 08:32 (Oznámení č. j. KRPB-81559-3/PŘ-2018-060306), místo měření Střelice, ul. Ant.Smutného, před údajným domem č. p. 50, a dva snímky bezprostředně předcházející, pokud byly získány stejného dne na stejném místě pomocí stejného zařízení, případně potvrzení neexistence předcházejících snímků. Od policie obdržel pouze jeden předchozí snímek. Ze zaslaných podkladů je zjevné, že v danou dobu byly měřicím zařízením zaznamenány dva údajné přestupky, jeden v čase 8.17, č. 3487, druhý (údajný přestupek žalobce) v čase 8.32, č. 3488.
9. Za předpokladu ustavení měřicího zařízení podle Návodu k obsluze před pořízením prvního snímku, podle žalobce snímky dokazují, že v době mezi zaznamenáním prvního a druhého snímku byla provedena manipulace s měřicím zařízením nebo s nastavením kamery měřicího zařízení, což se projevilo změnou výřezu snímku a umístěním tzv. radarového svazku ve snímku. Na obou záznamech je vyznačen režim měření „automatizovaný“, což bývá v jiných případech prezentováno policií i správními orgány jako důkaz, že zařízení pracuje po celou dobu bez obsluhy. Podle žalobce je tak evidentní, že s měřicím zařízením bylo manipulováno. K tomu poukázal na příklad ze správního řízení vedeného Městským úřadem Vyškov pod sp. zn. MV 70163/2017 OD (snímky z údajně automatizovaného měření Policie ČR, kde přímo na snímcích 13519, 13539 a 13559 je zachycena postupná změna parametrů měřicího zařízení, přiložil k žalobě).
10. Dále, jako osoba nastavující zařízení je uveden policista č. X (pprap. K. Š.), což byl řidič vozidla. Tento řidič se podle žalobce tedy vždy, když bylo potřeba nastavovat či vyhodnotit údaje měřicího zařízení, přesunul na místo spolujezdce, provedl potřebné a vrátil se na místo řidiče, aby mohl případně stíhat přestupce. Druhý policista č. X neměl

kvalifikaci na obsluhu měřicího zařízení. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí není podle žalobce důkazem toho, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze. Podle žalobce je vysvětlení žalovaného nepravděpodobné, což odůvodnil podrobným popisem činností, které by hlídka v průběhu 15 minut musela stihnout (bod 15 žaloby).

11. Z porovnání obou snímků policie žalobce dovozuje, že při manipulaci s měřícím zařízením došlo k posunutí snímaného pole cca o 10% jeho šířky, přičemž není možné bez dalšího zhodnotit vliv této manipulace na pozici vozidla na snímku. Rozdíl ve snímcích zcela určitě vznikl při manipulaci s měřícím zařízením, kterou s největší pravděpodobností provedla (ať už chtěně či nechtěně) nekvalifikovaná osoba na místě spolujezdce. Žalobce několikrát navrhoval výslech svědků, tj. hlídky z příslušného vozidla, který mohl tyto nejasnosti jednoznačně vysvětlit, tyto návrhy však nebyly akceptovány. Na okraj žalobce poznamenává, že si místo měření důkladně prohlédl ihned po vyřešení přestupku, a žádná výtyčka (ani sloup, tyčka nebo jiný vhodný objekt) na daném místě rozhodně nebyla. Je samozřejmě možné, že v rámci oněch 15 minut ji hlídka stihla naložit do vozu; tím spíše byl dán dostatečný důvod ke „zkoušení“ policistů ze znalosti Návodu k obsluze a z nastavení měřicího zařízení v rámci jejich výsledku jako svědků.
12. Žalobce dále policii požádal o zaslání dokladů k tomu, že na měřícím zařízení probíhá ve stanovených intervalech pravidelná údržba, která je předepsána v Návodu k obsluze a která je podle ověřovacího listu nutnou podmínkou pro měření rychlosti tímto zařízením. K tomuto požadavku žalobce obdržel vyjádření, že údržba měřicího zařízení probíhá dle návodu výrobce. V příloze byl zaslán pouze dokument „Kontrolní záznamy R-10“, který prokazuje provádění kontroly Radar-Tacho po výměně pneumatik. Tyto kontroly však s problematikou případu vůbec nesouvisí, neboť měření bylo prováděno ze stojícího vozidla. Zasláný dokument zároveň není možné přiřadit ani ke konkrétnímu vozidlu, ani ke konkrétnímu měřicímu zařízení. Podle připojeného vyjádření policie žádné další záznamy o údržbě měřicího zařízení neexistují. Takto vedené záznamy vztahující se k provozu měřicího zařízení jsou podle žalobce naprosto neprůkazné a bezcenné, a proto existuje důvodné podezření, že policie tuto výrobcem požadovanou údržbu neprovádí vůbec.
13. Podle žalobce tedy nelze mít za prokázané, že měřicí zařízení bylo v době měření řádně ustaveno (požadavky pro ustavení měřicího zařízení ve stojícím vozidle nelze srovnávat s požadavky na měření z jedoucího vozidla, a proto na něj nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 08. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51), že je při měření obsluhovala pouze zaškolená osoba a že byly splněny všechny požadavky stanovené výrobcem, potažmo ověřovacím listem, které zaručují požadovanou přesnost měření.
14. Žalobce namítl i chybné vyhodnocení snímku č. 3488 ze dne 4. 4. 2018 v 8:32, kde je vozidlo zachyceno téměř na výjezdu z tzv. radarového svazku, což vzhledem k dříve popsáným faktům zakládá pochybnost o správně provedeném měření. Za radarový svazek je v Návodu k obsluze označována pouze úsečka vyznačená v horní a dolní části snímku, a vozidlo na snímku se nachází těsně na konci této úsečky. Použití šablony s tzv. svazky pro vyhodnocení není popsáno v Návodu k obsluze zařízení, ale pouze v jakémsi dokumentu, který koluje na internetu a nevyznačuje se žádnou spojitostí s příslušným výrobcem

zřízení. Není tedy prokázáno schválení použité šablony výrobcem měřicího zařízení. Vlastní vyhodnocení rovněž nebylo provedeno zaškoleným pracovníkem, ale evidentně přímo správním orgánem samotným, tj. neproškolenou obsluhou. Taková listina není skutečným důkazem, přičemž formulář, obsahující stejné údaje jako původní záznam o přestupku, nelze považovat za požadované vyhodnocení snímku.

15. b) Nezákonnost měření. Z dikce § 79a zákona o silničním provozu má žalobce za to, že měření má sloužit k tomu, aby se zvyšovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nedává obecné právo policii měřit rychlost i bez specifikovaného důvodu jen na základě chybného názoru, že měření rychlosti zvyšuje bezpečnost provozu už jen tím, že se měří. K posouzení oprávněnosti měření je nutné zkoumat, proč a jak měřila policie v daném místě, a to dokonce v automatizovaném režimu, a proč nakonec změřila údajně jenom dvě vozidla v rozmezí 15 min. A proč po chvíli postávání v ul. Svitáčkova policie ze Střelice odjela. Skryté jednorázové měření rychlosti ze strany policie není okolností, která by byla způsobilá omezovat překračování rychlosti a tím zvyšovat bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
16. Za chybný žalobce považuje závěr správního orgánu, že není věcí řidičů posuzovat oprávněnost potřeb měření rychlostí na jednotlivých místech. Jestliže se policie chová iracionálně a její činnost je zcela evidentně zaměřena na formální stránku plnění příslušného zákona (jako v tomto případě), je zcela logické vyhodnocovat, zda tato její činnost je skutečně naplněním výše uvedeného zákonného ustanovení. V posuzované věci nelze kvalifikovaně odůvodnit, co bylo skutečným důvodem měření a proč bylo měření prováděno právě na uvedeném místě, což je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07. Žalobce má za to, že pokud při měření rychlosti nelze dohledat prvek, který by alespoň nějakým způsobem potvrzoval vliv tohoto měření na zvýšení bezpečnosti, a veškeré okolnosti nasvědčují tomu, že se spíše jednalo o získání příslušné „čárky“ ve výkazu policejní hlídky, je správní orgán povinen zákonnost tohoto měření přezkoumat a vyhodnotit.
17. c) Neexistence materiálního znaku přestupku. Z evidence dopravních nehod na www.jdvm.cz/pcr od začátku roku 2007 do konce dubna roku 2018 je možné zjistit, že v místě přestupku došlo v roce 2007 k jedné dopravní nehodě bez následků na zdraví, a to na blízké křižovatce při odbočování vlevo. Maximální povolená rychlost v obci není hodnotou stanovenou na základě přesných výchozích údajů, ale je to hodnota stanovená úvahou, tato hodnota musí být vždy považována za přezkoumatelnou na základě konkrétních podmínek a okolností. Vývoj a použití nových materiálů pro konstrukci automobilů, komunikací, dopravního značení atd., které se projevují v lepší ovladatelnosti vozidel, má vliv též na hodnotu, kterou je možné označit např. za bagatelní nebo nepodstatné překročení této rychlosti, pochopitelně i v závislosti na povětrnostních i ostatních podmínkách.
18. Existence možnosti rozdílného posouzení skutečné společenské nebezpečnosti překročení rychlosti je zřejmá i z limitů vyhodnocení přestupku v nastavení měřicích zařízení RAMER používaných různými subjekty, což žalobce obecně rozvedl, dále poukázal na tzv. princip omezené důvěry ostatních účastníků silničního provozu a požadoval prokázání

skutečnosti, že uváděné překročení rychlosti mohlo zabránit ostatním účastníkům provozu plnit svoje povinnosti, což se nestalo. I kdyby tedy žalobce v místě měření překročil tzv. maximální povolenou rychlost v obci, materiální znak přestupku naplněn nebyl.

19. d) Chybné odůvodnění správního trestu. Odůvodnění správních orgánů ke způsobu zavinění považuje žalobce za zjevně spekulativní, nekonzistentní a vnitřně rozporná, přičemž poukazuje na jednotlivá tvrzení v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí a s jistou mírou ironie je hodnotí. Hodnocení své osoby na základě několik let starých přestupků považuje za chybné a rozporné s právem na spravedlivý proces. Institut zahlazení je nutné aplikovat nejen při posuzování tzv. „recidivy“, ale i při jakémkoli posuzování příslušné osoby. Žalobce trvá na tom, že tento institut se musí vztahovat i na tzv. „hodnocení sklonů“ žalobce podle historických přestupků.
20. Přestože žalobce své majetkové poměry správnímu orgánu nesdělil, ten konstatoval, že sankce není nepřiměřená osobním ani majetkovým poměrům žalobce. Pokud se správní orgán žalobce na jeho majetkové poměry dotázal na začátku ústního jednání, podle žalobce nebyl nestranný a již na začátku řízení předjímal jeho výsledek. Správní orgán považuje za správní trest i poplatek za náklady řízení, v čemž žalobce rovněž spatřuje podjatost. Žalobce rovněž polemizoval s tím, že by uložení sankce mělo v jeho případě deklarovanou výchovnou a poučující funkci.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobce jsou účelové, nepodložené a vyvrácené skutkovými zjištěními správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně, že v řízení není důvod provádět žalobcem navrhované dokazování spočívající ve výslechu zasahujících policistů, neboť zjevně jedinou snahou žalobce bylo zkoušet zasahující policisty ze znalosti Návodu k obsluze. Žalobce je veden snahou vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Na rozdíl od žalobce policisté vykonávali svou služební činnost, při které jsou vázáni závazky z ní vyplývající a s ohledem na skutečnost, že pokuta uložená ve správním řízení je příjmem správního orgánu prvního stupně, nemůže být hovořeno ani o finanční motivaci spočívající ve výběru pokut.
22. Tvrzení o své rychlosti, která byla jiná než naměřená, žalobce ničím nepodložil, ani neuvedl, jakou rychlostí se pohyboval. K námitkám žalobce, že došlo k nepřesnosti provedeného měření z důvodu rozporů v záznamech o přestupku, neprováděné údržby měřicího zařízení a manipulace s měřicím zařízením žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný souhlasí s tím, že odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu se týká jiných případů, proto z odkazovaných rozhodnutí nelze vycházet plně, jedná se toliko o podporu argumentace, o určité vodítko.
23. Pokud se žalobce domnívá, že činnost policie byla na daném místě iracionální, nic mu nebránilo podat proti postupu hlídky stížnost, přičemž by pak policie sama prošetřila, zda je tato stížnost důvodná, informovala o tom žalobce a případně učinila i nezbytná opatření k nápravě. V dané věci žalovaný neměl pochybnosti o zákonnosti provedeného měření a o vlivu tohoto měření na zvýšení bezpečnosti (viz s. 6 napadeného rozhodnutí). Skutečnost,

že žalobce svým jednáním nikoho bezprostředně neohrozil, neznamená, že v jeho jednání absentuje materiální stránka přestupku. V tomto ohledu žalovaný rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňového, z něhož je zcela zjevné, proč byl správními orgány shledán skutkový děj ve verzi oznámené Policií ČR hodnověrnější, než verze prezentovaná žalobcem.

24. V **replíce** k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec již uvedeného doplnil, že jeho zájmem bylo vysvětlit evidentní nesrovnalosti při provádění vlastního měření, nikoli zkoušet policisty ze znalostí Návodu k obsluze. Žalobce provedl orientační výpočet úhlu měření, který má být podle Návodu k obsluze 19°, přičemž vypočtený úhel cca 9° se od požadovaného úhlu liší. Jakkoli to neprokazuje správnost nebo nesprávnost měření, oprávněnost požadavku žalobce na výslech svědků tím je dokreslena. Takzvaná „osobní nezávislost“ policistů, a s tím bez dalšího spojená větší důvěryhodnost policistů jako svědků, byla judikaturou zpochybněna (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63).
25. Prokázání skutečné rychlosti, a správného a zákonného postupu při jejím zjišťování, je povinností policie a správních orgánů. Použil-li žalovaný odkazovanou judikaturu jen jako určitého vodítka bez odůvodnění, nutně to vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný ve svém vyjádření akceptuje, že žalobce svým jednáním nikoho bezprostředně neohrozil, měl by i vysvětlit, v čem je tedy společenská nebezpečnost údajného přestupkového jednání žalobce.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

26. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, společně s úředním záznamem ze dne 4. 4. 2018 zpracovaným pprap. Š., záznamem o přestupku č. 3488, osvědčením ze dne 30. 11. 2016 se seznamem osob, které absolvovaly odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů (mj. typu RAMER 10) a ověřovacím listem č. 228/17 silničního radarového rychloměru RAMER10 C s platností osvědčení do 13. 11. 2018. Následně bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku a žalobce byl předvolán k ústnímu jednání (na den 9. 5. 2018). Žalobce dne 18. 4. 2018 nahlížel do spisu.
27. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 9. 5. 2018, kopie fotomapy (z mapy.cz) se zaznačeným místem měření a protokol o ústním jednání ze dne 9. 5. 2018. Při jednání žalobce trval na tom, že naměřenou rychlostí nejel, neboť prováděl kontrolu rychlosti podle tachometru zabudovaného ve vozidle, napadl měření a žádal jeho kontrolu a kontrolu jeho vyhodnocení, rovněž navrhl výslech svědků (dotčených policistů) a důkazů osvědčujících, že průběh měření a údržba měřicího zařízení je v souladu s doporučením výrobce uvedeným v Návodu k obsluze. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování; následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018, č. j. OD-ČJ/65931-18/PIM, jímž byl žalobce shledán vinným z řešeného přestupku.
28. K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce předložil dokumenty, které od policie získal na základě své žádosti o poskytnutí informací (vedle sdělení policie k této

žádosti ze dne 25. 4. 2018 se jedná o dva záznamy o přestupku v časech 8:17 a 8:32 a kopie ověřovacího listu č. 228/17 k rychloměru RAMER10 C, jímž byla rychlost změřena), přičemž obsah podaného odvolání se v podstatném shoduje s obsahem žaloby. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018, jímž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 5. 2018 zrušil pro procesní vadu (porušení § 36 odst. 3 správního řádu) a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Součástí správního spisu je dále usnesení Městského úřadu Šlapanice ze dne 17. 9. 2018, jímž byla zamítnuta námitka podjatosti úředních osob (Bc. P. T. a JUDr. L. P.) v řízení o přestupku žalobce.

29. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 12. 10. 2018 stanovil žalobci lhůtu k seznámení se a vyjádření ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí. V reakci na toto usnesení žalobce požádal o konání ústního jednání a předvolání svědků (policistů) pro objasnění okolností spojených se zjištěním přestupku. Ve sdělení žalobci ze dne 1. 11. 2018 správní orgán prvního stupně uvedl, že ve věci nebude ústní jednání opětovně nařizovat, neboť takové jednání již proběhlo a žalobci nebylo upřeno právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí; tyto podklady byly shledány dostačujícími pro vydání rozhodnutí. Na to žalobce reagoval sdělením ze dne 1. 11. 2018, v němž žádá o vyjádření k navrhovanému důkazu a o stanovení nového termínu pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí v návaznosti na způsob rozhodnutí o tomto návrhu. Správní orgán prvního stupně následně usnesením ze dne 2. 11. 2018 (z procesní opatrnosti) žalobci poskytl další lhůtu (7 dnů) k seznámení se a vyjádření ke shromážděným podkladům s tím, že tyto podklady považuje za dostatečné pro vydání rozhodnutí.
30. Dne 8. 11. 2018 se žalobce seznámil s kompletním spisovým materiálem a byla mu k jeho žádosti poskytnuta lhůta do 16. 11. 2018 k vyjádření; to zaslal dne 13. 11. 2018. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobce, které se z obsahového hlediska v podstatném shoduje s prvním odvoláním v této věci, resp. s žalobou, napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
32. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
33. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť jednak s tímto postupem účastníci řízení souhlasili a jednak krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné, neboť shledal, že zde jsou důvody, pro které bylo nutno napadené rozhodnutí nutno zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.]
34. Ad a) žalobce namítal, že naplnění formálních znaků přestupků nebylo prokázáno, což odůvodňoval pochybnostmi o řádnosti měření v souvislosti s tím, že nedošlo k provedení

jím navrhovaných důkazů – výsledku svědků (policistů). Touto námitkou se žalovaný zabýval na s. 4 – 5 napadeného rozhodnutí, namítané rozpory v záznamech o přestupku se pak pokusil vysvětlit na s. 6 napadeného rozhodnutí (první odstavec). Ve vztahu ke konzistentnímu tvrzení žalobce a jeho argumentaci uvedené v odvolání, resp. k setrvalému požadavku žalobce na doplnění dokazování výsledky policistů, kteří měli měření provádět, potažmo k odůvodnění tohoto požadavku, považuje krajský soud v této části napadené rozhodnutí za dílem nepřezkoumatelné a dílem za nedostatečně skutkově podložené.

35. Ve věci nebylo zpochyňováno, že k obsluze a údržbě použitého měřicího zařízení byl řádně proškolen právě jeden z policistů hlídky provádějící měření. Dle tvrzení žalobce, které žalovaný nerozporel, byl tento polista zároveň řidičem vozidla, v němž bylo měřicí zařízení instalováno. V místě měření, jak lze dovozovat z odůvodnění napadeného rozhodnutí, mělo k měření docházet ze stojícího vozidla tak, že po naměření vyšší než nejvyšší povolené rychlosti v obci se policejní hlídka měla otočit do protisměru, zastavit příslušné naměřené vozidlo, provést obvyklé úkony spojené s tímto postupem (tj. ztotožnění řidiče, kontrolu dokladů, administrativu související s přestupkovou agendou) a vrátit se na původní místo. Zde pak mělo dojít k novému ustavení vozidla a nastavení měřicího zařízení. K tomuto postupu mělo dojít, jak vyplynulo z důkazů předložených žalobcem ve správním řízení, v průběhu 15ti minut, neboť tolik času uběhlo od předchozího naměřeného překročení maximální povolené rychlosti u jiného vozidla v tomtéž místě do naměření rychlosti vozidla žalobce.
36. Krajský soud má společně s žalobcem pochybnosti o tom, že by zjištěný časový interval (tj. 15 minut) mohl být dostačující k provedení (žalovaným obecně, žalobcem konkrétně) popsanych úkonů. Tyto pochybnosti nepostačovalo odstranit tvrzením, že obsluha rychloměru uvedla, že měření proběhlo v souladu s Návodem k obsluze. Argumentace žalobce, podložená jím získanými podklady od policie, vyžadovala, aby došlo k doplnění dokazování žalobcem navrhovanými důkazy. Ve správním řízení tedy bylo na místě doplnit dokazování výsledkem policistů, kteří u vozidla žalobce rychlost měřili, a to jednak s ohledem na pochybnosti týkající se postupu policejní hlídky při měření, a jednak s ohledem na nutnost řešení otázky, zda ustavení vozidla a měřicího zařízení probíhalo v souladu s Návodem k obsluze.
37. Jakkoli žalobce až v žalobě konkretizoval příslušnou pasáž Návodu k obsluze (s. 72), podle níž - je-li měřena rychlost ze stojícího vozidla, jako tomu bylo v této věci - má být nastaveno měřicí zařízení včetně nového ustavení celého vozidla, nedodržením stanoveného postupu žalobce argumentoval v průběhu celého správního řízení. Bylo proto primárně úkolem správního orgánu, aby na základě výsledku policistů došlo k osvětlení, resp. potvrzení či vyvrácení pochybností žalobce o tom, že měření proběhlo řádně, tj. v souladu s Návodem k obsluze (ten ve správním řízení ani nebyl učiněn součástí správního spisu). Tyto pochybnosti soud nepovažuje napadeným rozhodnutím za vyvrácené. V dalším řízení bude proto nutné se zaměřit především na to, jakým způsobem došlo poté, kdy se policejní hlídka měla dle žalovaného vrátit na místo měření po zastavení předcházejícího vozidla, k ustavení vozidla, resp. nastavení měřicího zařízení, a bude nutné dle získaných výpovědí ověřit a dostatečně odůvodnit, zda tento postup odpovídal Návodu k obsluze. Pokud by tomu tak nebylo a zjištění postupu v rozporu s Návodem k obsluze

by naměřené výsledky zpochybňovalo, výsledky měření by zásadně nebylo možné akceptovat.

38. Zjištěné pochybení je samo o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, nicméně pro účely dalšího řízení se krajský soud stručně zabýval též ostatními námitkami žalobce.
39. Tvrzení žalobce, že nebyla prováděna údržba měřícího zařízení požadovaná Návodem k obsluze, krajský soud za opodstatněné s ohledem na vznesenou argumentaci nepovažuje. V průběhu správního řízení žalobce ke své žádosti o informace od policie obdržel kontrolní záznamy měřícího zařízení R-10 č. 3488, č. j. KRPB-90197/ČJ-2018-060306, na němž jsou zaznamenána data kontroly po výměně pneumatik, což je v souladu s požadavky Návodu k obsluze (viz s. 10 ve spojení s kapitolou 6.3.7.7 Radar přes tacho). Z tvrzení žalobce, že tyto kontroly s problematikou věci nesouvisí, neboť měření bylo prováděno ze stojícího vozidla (pozn. soudu – dle Návodu k obsluze na s. 128 se test Radar přes tacho provádí za jízdy) není zřejmé, jaké další záznamy potvrzující pravidelnou údržbu měřícího zařízení a v jakých termínech žalobce, resp. jím odkazovaný Návod k obsluze, považuje za dostatečné. Nutno uvést, že platnost ověření radarových měřičů rychlosti je stanovena na 1 rok (vyhláška č. 345/2002 Sb.) a počítá se ode dne ověření. Platnost ověření ve vztahu k měřicímu zařízení, jímž byla změřena rychlost vozidla žalobce, byla prokázána.
40. Na tvrzení žalobce, že požadavky pro ustavení měřícího zařízení ve stojícím vozidle nelze srovnávat s požadavky na měření z jedoucího vozidla, a proto na něj nelze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, na nějž bylo mj. odkazováno v prvostupňovém rozhodnutí, žalovaný reagoval tak, že judikatura je pouhým vodítkem odůvodnění. Pokud však správní orgán prvního stupně učinil celé pasáže z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu součástí vlastního odůvodnění a žalobce aplikaci tohoto judikátu na posuzovaný případ zpochybnil, bylo na místě ověřit, zda skutečně tyto závěry, tj. že při nesprávném nastavení měřícího zařízení ke změření vůbec nedojde, resp. že takové měření bude měřícím zařízením anulováno, platí i pro měření ze stojícího vozidla. Nelze-li tento předpoklad dovodit z Návodu k obsluze, je třeba jej ověřit přímo u výrobce měřícího zařízení, jinak z něj nelze při odůvodnění vycházet.
41. Pokud žalobce zpochybňoval hodnocení záznamu o přestupku s radarovým svazkem ze strany žalovaného, je k tomu nutno uvést, že v napadeném rozhodnutí není osvětlen původ snímku s tzv. radarovým svazkem – ten byl do správního spisu doplněn v průběhu odvolacího řízení. Žalovaný se zároveň nevyjádřil k odvolací námitce žalobce (viz bod 40 odvolání), že použití šablony s tzv. svazky pro vyhodnocení není popsáno v Návodu k obsluze zařízení, resp. že není prokázáno schválení použité šablony výrobcem měřícího zařízení. V tomto ohledu tedy rovněž není napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněno, neboť z něj není zřejmé, z jakého zdroje doplněný snímek s tzv. radarovým svazkem pochází, pokud podklady získané od policie s oznámením o přestupku takový snímek (tj. snímek s radarovým svazkem) neobsahovaly a žalovaný se zároveň nevypořádal se související argumentací žalobce.

42. Na druhou stranu, konstatoval-li žalovaný, že „na snímku se nachází vozidlo v radarovém svazku, nenachází se zde žádné jiné vozidlo, registrační značka vozidla je čitelná i na nepřiblíženém snímku, viditelnost a klimatické podmínky jsou dle snímku ideální“, takové hodnocení je s ohledem na svoji pravomoc a působnost žalovaný oprávněn učinit, neboť k tomu není třeba zvláštní odbornost, uváděné údaje jsou seznatelné pouhým pohledem. Správní orgány posuzující přestupkovou odpovědnost v oblasti dopravy mají ze své činnosti bezpochyby potřebnou znalost pojmu „radarový svazek“; ostatně ani z Návodu k obsluze k tomuto měřicímu zařízení nevyplývá, že by bylo nutno měření považovat za nesprávné, pokud se v tzv. radarovém svazku nachází pouze část vozidla (na s. 75 Návodu k obsluze se k tomu uvádí, že „je-li na na pořízeném snímku více vozidel, bude se změřená rychlost vztahovat na vozidlo, které je nejbližší vyznačené oblasti radarového svazku a současně nejvíce v popředí“). Odlišnost snímku s radarovým svazkem založeným ve správním spise, proti jehož podobě (použití šablony), resp. hodnocení, žalobce brojil, s podobou snímku zobrazenou v Návodu k obsluze, si však v dalším řízení, jak bylo uvedeno výše, žádá vysvětlení.
43. Další námitky pak již soud důvodnými neshledal. Ad b) žalobce zpochybnil, že by měření proběhlo v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, podle něhož „za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel“. Podle žalobce nebylo lze kvalifikovaně odůvodnit, co bylo skutečným důvodem měření a proč bylo měření prováděno právě na uvedeném místě. Jak vyplývá ze správního spisu, v posuzované věci probíhalo měření v zastavěném území obce, kde platí maximální povolená rychlosti 50 km za hodinu. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že samotné měření rychlosti nesměřuje k naplnění účelu zákona o silničním provozu, jímž je mj. zajištění, resp. zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Kontrola dodržování stanovené rychlosti jízdy vozidel, která se provádí právě měřením rychlosti, obecně bezpochyby k naplnění veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu přispívá. Nebylo proto na místě podrobně zjišťovat, proč policie rychlost měřila právě v dané lokalitě. Na místě není ani polemika nad tím, zda ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích přispívá více „skryté“ měření rychlosti (tj. měření policejní hlídkou v „civilním“ vozidle) nebo měření rychlosti prováděné vozidlem označeným policejním značením, případně zda se jednalo o měření prováděné v rámci nějaké rozsáhlejší předem oznámené akce (typu „Kryštof“) či nikoli, neboť takové zjištění by na závěru o tom, že měření rychlosti v obci zásadně slouží k naplnění účelu zákona vymezenému v § 79a zákona o silničním provozu, nic nezměnilo.
44. Ve skutečnosti, že policie měřila rychlost v obci, tj. v místě, kde je s ohledem na zpravidla vyšší koncentraci různých účastníků silničního provozu (zejména chodců) potřebné zákonem stanovenou rychlost vozidel dodržovat, bez ohledu na to, zda se případně v zorném poli řidiče chodci právě nacházejí či nikoli, nelze spatřovat nic iracionálního. Chování policejní hlídky žalobce popisuje jako chaotické, ze spisového materiálu však nevyplývá, že by smyslem a účelem činnosti policejní hlídky v posuzované věci byla primárně nějaká jiná činnost než dohled nad bezpečností silničního provozu v místě měření, tj. v zastavěném území obce. Soud tedy nepřisvědčil žalobci, že by provedené měření bylo z tohoto důvodu nezákonné. Nález Ústavního soudu, na nějž žalobce odkazoval, se týkal provádění daňových kontrol a není na posuzovanou věc přílehlavý. Žalobce nebyl kontrolován svévolně, nýbrž na podkladě zjištění, že mu bylo měřícím

zařízením naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o minimálně 13 km za hodinu.

45. Ad c) žalobce zpochybňoval naplnění materiálního znaku přestupku. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem *společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*. Vedle naplnění formálních znaků přestupku tedy musí být naplněn též znak společenské škodlivosti takového jednání. Ten však nemusí nutně spočívat pouze v tom, že dojde ke konkrétnímu reálnému ohrožení společenského zájmu (tj. zde zájmu na bezpečnosti silničního provozu), postačí i potencionální ohrožení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, *samotná skutečnost, že řidič vozidla vprovozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích*.
46. Mělo-li by se i po odečtení odchylky při správném měření (což je otázka, která musí být v dalším řízení ještě postavena na jisto) jednat o překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 13 km za hodinu, nejde podle soudu o takovou hodnotu, která by správní orgán musela vést k podrobným úvahám o tom, zda byla naplněna společenská škodlivost přestupkového jednání. Nejde totiž na první pohled o hodnotu bagatelní či zanedbatelnou, kterou by bylo na místě omluvit např. povětrnostními či jinými podmínkami a žalovaný nepochybil, pokud při naměřené rychlosti v případě vozidla žalobce nezaměřil zvláštní pozornost na to, zda zde nejsou pro věc relevantní okolnosti, které by závěr o nenaplnění společenské škodlivosti jednání žalobce odůvodňovaly. V otázce naplnění materiálních znaků přestupku se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů, a proto v tomto ohledu postačí na příslušné části odůvodnění správních rozhodnutí v této věci odkázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS).
47. Ad d) žalobce zpochybňoval odůvodnění správního trestu. Jakkoliv by bylo jistě možné si představit dokonalejší a propracovanější odůvodnění, napadené rozhodnutí nelze ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím považovat v tomto ohledu za nedostatečné. Za přestupek spočívající v překročení maximální dovolené rychlosti v obci byla stanovena pokuta na samé dolní hranici zákonem vymezené sazby. V odůvodnění soud nespatřuje prvky spekulace či zásadní nekonzistence, jak žalobce namítal. Pokud správní orgán uváděl, že překročení nejvyšší povolené rychlosti o 13 km za hodinu je na tachometru rozeznatelné již pouhým okem, jistě po žalobci nepožadoval, aby tachometr upřeně sledoval a nevěnoval se tak řízení. Je odpovědností každého řidiče sledovat všechny potřebné ukazatele k tomu, aby dostál svým povinnostem. Na argumentaci založenou na „slovíčkaření“ (např. vyčítání nejednotné terminologie z oblasti metrologie) či ironické poznámky žalobce týkající se schopností či odbornosti správních orgánů není i s ohledem na výsledek tohoto řízení nutné podrobně reagovat, postačí vypořádat podstatné. Zmínky o tom, že žalobce se v minulosti přestupkového jednání dopustil, lze oprávněně považovat za součást hodnocení

osoby žalobce, jak potvrzuje publikovaná judikatura (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, 2912/2013 Sb. NSS).

48. S ohledem na výši uložené sankce správní orgány nechybovaly ani v tom, že neshledaly její nepřiměřenost osobním či majetkovým poměrům žalobce, ostatně žalobce ani netvrdil, že by pro něj uložená pokuta měla být likvidační. Položení dotazu na majetkové poměry žalobce, byť na počátku přestupkového řízení, nelze bez dalšího považovat za skutečnost, která by odůvodňovala případnou podjatost úředních osob. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí dále nevyplývá, že by poplatek za náklady řízení správní orgány považovaly za správní trest. Pochybení nelze spatřovat ani v tom, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí poukázaly na „výchovnou“ funkci sankce, jakkoli v případě přestupkového jednání zpravidla plní uložená sankce funkci preventivní a represivní.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Soud přisvědčil žalobci, že napadené rozhodnutí je dílem nepřezkoumatelné a dílem nedostatečně skutkově podložené, a to ve vztahu k žalobcem zpochybňované otázce, zda v posuzované věci byl ze strany policejní hlídky, která měření prováděla, dodržen Návod k obsluze příslušného měřicího zařízení při ustavení vozidla a nastavení měřicího zařízení. V dalším řízení bude nutno tyto nedostatky odstranit, zejména tím, že bude doplněno dokazování výsledkem příslušníků policie, kteří měření prováděli, a rovněž bude nutno napravit některé další nedostatky v odůvodnění (použití snímku s tzv. radarovým svazkem, aplikace judikturních závěrů týkajících se měření z jedoucího vozidla na měření z vozidla na místě, tj. v této věci). Z uvedených důvodů tak bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a, b) s. ř. s.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč.
51. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 10. listopadu 2021

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.